

Bol tam jeden ozaj super pár, Gustav a Johanna z Rakúska. Založili si online spoločnosť, ktorá sa má čoskoro rozbehnúť, a keď spomenuli, že hľadajú človeka na PR, doslova som sa prihlásila. A to je ďalšia vec na UROPe – získavanie kontaktov. Očividne sa tu profesionálne spojilo už pomerne dosť ľudí.

Budem pre nich manažovať kampaň a oni mi za to zaplatia. Nie je to veľa, ale keďže Peta prisľúbila, že ma bude koučovať a už ma čaká aj prvý projekt, premýšľam, že si založím vlastnú poradenskú firmu. Napokon by sa mohla zo mňa stať ozajstná digitálna nomádka. Musím to povedať Cat!

Týždeň teda uplynul rýchlo, ale každý deň mi pripadal nabitý, presne ako vravela Peta. A keď som dnes ráno sedela na svojej malej verande a popíjala kávu pripravenú vo french presse – kúpila som si ho v Bintangu spolu s balijskou mletou kávou, ktorá je naozaj skvelá –, pripadalo mi to normálne. Akoby som bola „doma“, hlavne keď ku mne pribehla Lu po svoju rannú dávku škrabkania pod krkom.

Teraz som ju už zbožňovala.

„Ahoj,“ pozdravila ma Peta. Hodila sa na ležadlo vedľa mňa a jednu ruku si preložila cez tvár.

Odložila som *Hollywoodskych manželov*, iba mierne otrávená, že ma vyrušila pri obzvlášť sexi scéne. „Vyzeraš zničené. Je všetko v poriadku?“

„Iba dlhý deň.“ Nahlas zívla. „Bola som hore do druhej ráno kvôli koučovaciemu sedeniu s klientom a potom som znova vstávala o siedmej a pracovala v podstate bez prestávky celý deň. Je už vhodný čas na pohárik?“

Nemala som potuchy o čase, pretože som nenosila hodinky. Zložila som si ich na konci druhého dňa pobytu a na ďalšie ráno som sa

ani neunúvala si ich zasa vziať – nemalo to význam. Tu čas plynie inak. Aj telefón som si nechala v izbe a je pre mňa veľká vec nemať ho stále prilepený k ruke. V duchu som sa za to potľapkala po pleci.

„Kdesi na svete už bolo päť, no nie?“ odvetila som.

Zodvihla si ruku z tváre a švihla zápästím, aby sa pozrela na hodinky. „Vlastne je už po piatej. Chceš ísť do toho podniku oproti cez cestu? Dva za cenu jedného?“ Mala na mysli „šťastnú hodinku“ na miešané nápoje v útulnom malom bare iba kúsok od UROPu.

„Jasné. Daj mi desať minút a stretneme sa tu.“

„Ak zaspím, iba do mňa štuchni.“

Rýchlo som odniesla prázdnu šálku späť do kuchyne a Jackie s jej sexuálnymi scénami do svojej izby. Prezliekla som sa z plaviek a pohodlného oblečenia do letných šiat. Po týždni života v plážovom odeve a žabkách som si pripadala trochu príliš nahodená, ale nemala som nič iné. Zajtra musím ísť nakupovať. Znova som si obula žabky, aby šaty pôsobili neformálnejšie.

Rozpustila som si zopnuté vlasy a nechala ich voľne prekryvať mi chrbát. Počas dňa bolo príliš horúco na to, aby som ich nosila rozpustené, ale večer sa ochladilo na príjemných dvadsaťdeväť stupňov – haha. Naniesla som si na pery trochu balzamu a skontrolovala sa v zrkadle. Táto uvoľnenejšia Jaelee bola pre mňa nová, ale istým spôsobom sa mi páčila. A milovala som skutočnosť, že netrávim každé ráno hodinu chystaním sa.

Vrátila som sa k Pete a nemusela som do nej štučať, lebo stála – a vedľa nej aj Alistair. „Ahoj,“ zavolala na mňa, keď som k nim prichádzala. „Alistair ide s nami.“

„Super, hej, paráda.“ *To sa ti podarilo, Jaelee.*

Ak bol imúnny voči môjmu flirtovaniu, mojou jedinou nádejou bolo prinútiť ho, aby sa zamiloval do mojej pôsobivej mysle, ktorú som mu však *nijako* nepreukázala.

Usmial sa a môj žalúdok urobil premet. „Ach, a príde aj Helena,“ dodal. Premet s dopadom na zadok.

„Skvele,“ poznamenala som, využívajúc pritom svoje bohaté skúsenosti v pretvarovaní sa, že som šťastná. To, že ide aj Alistair, bolo (viac než) v poriadku, ale mala som to „potešenie“ sedieť vedľa Heleny – tiež Američanky – počas spoločnej večere a odvtedy som sa jej úspešne vyhýbala. Och, a jej meno sa vyslovuje He-li-na, nie He-le-na ani E-le-na. V každom prípade jej to meno sedí ako uliate.

Vyšla zo svojej izby na opačnej strane bazéna, akoby sa vznášala – to je ten najlepší spôsob, akým sa dajú opísať jej pohyby, verte mi. Akoby bola malý obláčik, ktorým vietor povieva sem a tam.

„Dobrý večer, vospolok,“ pozdravila, usmiala sa najskôr na Petu, potom na Alistaira, a keď sa zadívala na mňa, vystrúhala miernu grimasu.

Och, choď dočerta, He-li-na.

Usmiala som sa na ňu. „Dobrý večer, Helena,“ vyslovila som s jemnučkým náznakom povýšenosti. Oči sa jej máličko zúžili. Výborne! Hra sa začala. Dokonca by to mohla byť zábava.

Práve som pila druhé liči martini a padlo mi neuveriteľne dobre.

S Petou sme objavili jedného dňa toto miesto, keď sme sa vybrali von na večeru. Kokteily majú *vynikajúce* – chutné výtvary so štedrou dávkou tvrdého alkoholu – a počas šťastnej hodinky stojí každý z nich iba zopár dolárov. A dospela som tiež k názoru, že liči je moje nové oblúbené ovocie, ale možno zo mňa hovorila tá vodka.

Keď sme mali postupne jeden po druhom povedať, čím sa živíme – na Helenin popud –, odolala som nutkaniu povedať:

„Ničím.“ Ešte som nebola v stave, že by som to dokázala vysloviť len tak bez toho, aby mi pritom zovrelo žalúdok.

Okrem toho Peta a Alistair už vedeli, že som dala výpoveď ešte v prvý deň na Bali a Helena sa môže dať jednoducho vypchať. Už len pri jej odsudzujúcom, nevraživom pohľade z opačnej strany stola je mi pekelné horúco.

„Od skončenia vysokej školy som pracovala v PR,“ skonštatovala som. Keď už som sa tu oháňala diplomom ako nejaká samopašná absolventka na kariérnom veľtrhu, tak som si povedala, že to môžem pokojne dotiahnuť do konca. „Práve ma povýšili na junior viceprezidentku pre nové odvetvia, ale rozhodla som sa odísť a založiť si vlastnú poradenskú firmu.“

Znelo to oveľa lepšie než „ničím“ a nebolo to až tak ďaleko od pravdy. Helena sa oprela na stoličke a prekrížila si ruky na prsiach. Nebola som na seba hrdá za to, ako som sa pred ňou vychvaľovala so svojimi profesionálnymi úspechmi, najmä keď som svoju aktuálnu situáciu poriadne prikráslila. Prekrúcaj, prekrúcaj, prekrúcaj! Navyše tam bol Alistair a nechcela som, aby si myslel, že som potvora.

„A čo ty, Helena?“ opýtala sa Peta zdvorilo. Cítila som, že ani ona asi nemá Helenu príliš v láske.

Helena pri zvuku svojho mena ožila ako psík a začala sa prstami pohrávať s pohárom martini. „Som modelka-pomlčka-herečka.“ Naozaj povedala slovo „pomlčka“ a ja som potlačila uštipačný smiech.

S Petou sme si vymenili pohľady. Poznala som ju len týždeň, ale už nám pripadalo, akoby sme boli telepaticky prepojené. V tej istej mikrosekunde vyslovila: „Uľahuješ si zo mňa?“ Ako som povedala, hra sa začala.

„Super! Často spolupracujem s modelingovými agentúrami. Pre ktorú pracuješ?“ opýtala som sa, predstierajúc záujem. Podľa

môjho odborného úsudku je veľmi atraktívna, ale nie dosť krásna na to, aby mohla byť modelkou.

„Ach, je to malá agentúra v Nemecku.“ V Nemecku? To je modelingový ekvivalent tvrdenia, že má niekto „priateľku žijúcu v Kanade“, čím sa potvrdilo moje podozrenie, že si vymýšľa.

„Takže pracuješ veľa v zahraničí?“

„Hmm, áno.“

„A v čom hrávaš?“ zaujímala sa Peta. Uživa si to aj ona tak ako ja?

„Väčšinou vo filmoch.“

„Fíha! Prezradíš mi svoje priezvisko, aby som si mohla vyhľadať tvoj herecký profil na internete?“ požiadala som ju. Vytiahla som z kabelky mobil, otvorila aplikáciu a začala vyfukávať „H-e-l-e-n-a“ do vyhľadávania. Pozrela som sa na ňu plná očakávania.

Neochotne vyslovila svoje priezvisko – Carruthersová. Vyfukala som ho a nečakala som, že niečo nájdem, ale bola tam. Helena Carruthersová. Mala pri svojom mene uvedené presne dve položky – jednou bola postava „Julie“ v nemeckom filme, o ktorom som nikdy nepočula, a druhou postava bez mena v ďalšom nemeckom filme, o ktorom som tiež nikdy nepočula. Zadivene som naklonila hlavu. Chcela som ju prichytiť pri klamstve, ale dosiahla som tým iba odhalenie, že je naozaj herečka – väčšinou bez práce, ale aj tak. „Iba začínam,“ poponáhľala sa s vysvetlením.

Zodvihla som zrak od telefónu, a keď som si všimla ten rozpačitý výraz na Heleninej tvári, cítila som sa ako neskutočná krava, lebo presne tak som sa správala.

„Ach, to je skvelé,“ poznamenala Peta povzbudivo. Aha, takže možno predsa len *nehrala* celý čas moju hru.

„Hej, naozaj super,“ dodala som a odložila mobil.

„Moja mama je Nemka a hovorím po nemecky, takže...“ *Takže pravdepodobne neklameš ani o tom, že si modelka.*

„Obe sa púšťate do nových dobrodružstiev,“ podotkol Alistair. Celkom som zabudla, že sedel vedľa mňa a jeho hlas ma vytrhol zo stavu otupenosti. Prijala som toto hodené záchranné koleso zahanbená, ako nepekne som sa zachovala – a navyše pred ním –, a zodvihla som svoj pohár s pohľadom upreným na Helenu.

„Pripíjам na začiatok nových odvážnych dobrodružstiev,“ zahlásila som, požičajúc si Alistairove slová. Keď sa na mňa tentoraz Helena pozrela, usmiala sa. Bol to jemný úsmev – takmer bojazlivý – a bez akýchkoľvek známok predošlej uštipačnosti. Priťukla si pohárom o ten môj a vzápätí sme si obe štrngli aj s Alistairom a Petou.

Vyzerá to, že som si našla novú priateľku a je to modelka-pomlčka-herečka.

Od drinkov sme prešli k večeri (a ďalším drinkom) a okolo desiatej sme sa vo štvorici potácali po ceste k UROPu. Bolo to zradnejšie, než by sa mohlo zdať, lebo na našej ulici nie je žiaden chodník ani pouličné osvetlenie. Je tam len nepretržitý prúd áut, dodávok a motoriek, nehovoriac o vzdorovitej hydine, ktorá už mala mať dávno po večierke.

Po príchode Peta iba zamávala ponad plece. „Dobrá noc,“ rozlúčila sa unavene. Helena ma prekvapila rýchlym objatím. „Dobrá noc, Jaelee.“

„Dobrá noc.“ Kývla hlavou na Alistaira a zmizla vo svojej izbe. Nebol tam nikto iný, takže sme zostali len my dvaja a odrazu som si pripadala trápne.

„Nedáš si maličký štamperlík?“ navrhol mi. Všimla som si, že počas večera jeho ostrý prízvuk ešte zosilnel – pravdepodobne to spôsobil ten alkohol.

„Tipujem, že to znamená drink?“

„Áno. Mám fľašu whisky v izbe.“ Tá posledná časť – v izbe – mi vyzváňala v ušiach. V jeho izbe. V Alistairovej izbe. *Znamená to pozvanie?* „Počkaj tu. Prinesiem ju.“ *Aha, takže to nebolo pozvanie.*

Jeho izba sa nachádzala na druhom poschodí, o jednu izbu ďalej nad mojou. Bral schody po dva naraz a po chvíľke, ako som ho sledovala, som zašla do kuchyne po dva sklenené hrnčeky. Položila som ich na malý drevený stolík a usadila sa na jedno z ležadiel na opaľovanie – alebo bolo teraz skôr na pozorovanie mesiaca?

„Tu to máme,“ poznamenal, sadol si bokom na druhé ležadlo a nalial nám štedré „štamperlíky“. *Nemal byť „maličký“?* „Priniesol som si ju z domu.“ Podal mi môj pohár.

„Vďaka.“

„*Sláinte mhaith*,“ odvetil.

„Prepáč, slándže čo?“

„*Sládže-va*,“ vysvetlil. „Na zdravie.“

Potichu som si to zopakovala sama pre seba a odpila si z whisky. Mala dymovú príchuť. Chutila mi, ale musela som si odpíjať veľmi pomaly. V tento večer som mala už tri – nie, štyri – drinky. Zajtra nikam nebežím.

Alistair si prehodil nohy na ležadlo, oprel sa a zadíval na oblohu. „Doma to nevidím často,“ skonštatoval.

Sledovala som jeho pohľad. „Oblohu?“

Prikývol. „Myslím večer – tie hviezdy. Edinburgh nie je takýto – bezoblačná obloha každú noc.“ Prikláňala som sa k tomu, že je skôr Škót než Ír, a teraz sa mi to potvrdilo.

„Miami je,“ odvetila som. „Býva tam veľa bezoblačných nocí. *Milujem* život v Miami, najmä na South Beach, kde bývam. Myslím však, že som to istým spôsobom brala ako samozrejmosť.“

Obzrela som sa a zistila, že sa na mňa usmieva. Vyzeral úžasne – to nebolo možné poprieť a moje libido dostávalo naplno zabrat už od chvíle, ako som ho stretla –, ale bolo na ňom aj čosi iné... Mal nežnú dušu. Bol láskavý. Znova obrátil pohľad na hviezdy a mne sa do mysle vkradol záblesk môjho otrasného správania počas šťastnej hodinky v bare.

Narovnala som sa a otočila k nemu tvár. „Hej, Alistair.“ Pozrel sa na mňa. „Vďaka za to, čo si dnes večer spravil. To s Helenou. Cítim sa...“ Potriasla som hlavou. Uvedomila som si, ako veľmi mi záleží na tom, aby si o mne nemyslel nič zlé. „Hanbím sa za to, ako som sa správala.“ Niekoľkokrát prikývol a jemne nadvihol lavý kútik úst.

„Správala som sa ako hrozná potvora.“ Po mojich slovách sa mu úsmev rozšíril a mne sa uľavilo.

„Naozaj si trochu naháňala strach.“

„Strach? Nepripadala som ti *zákerná* alebo *zlá*?“

„To tiež, ale povedzme, že by som si ňa rozhodne nikdy nechcel znepriatelieť.“ Uťahoval si zo mňa a neprekážalo mi to. Vlastne sa mi to tak trochu páčilo. „Aj keď, nemusíš sa obávať. Mám róznu mamu a ešte róznejšiu sestru, takže ma len tak ľahko niečo nezastraší.“

Odpila som si z whisky a cítila, ako mi jej teplo putuje až do žalúdka. A horúčavu som začínala cítiť aj nižšie. Božemôj, túžila som ísť s ním do postele.

„Môžem sa ňa však opýtať na jednu vec?“ pokračoval.

„Jasné.“

Naklonil sa do priestoru medzi nami a stíšil hlas. „Helena, ona... no, dnes večer sa sama pozvala a súhlasím, že niekedy vie byť trošku *provokatívna*, ale väčšinou nedáva najavo svoje pravé ja. Videla si, nie?“ Jeho slová zneli pri spätnom pohľade vierohodne, ale vôbec som si to nevšimla. Myslím jej nedostatok

sebavedomia. Úprimne som si myslela, že Helena je povýšenecká krava. „Tak prečo si mala pocit, že ju musíš zhodiť?“

Dobrá otázka.

A ak mám na ňu odpovedať, musím mu toho o sebe odhaliť viac, než zvyčajne odhaľujem – *komukoľvek*. Opäť som si odpila a zahľadela sa cez plumériu na oblohu, kým som si dávala dohromady vlastné myšlienky.

„Pretože,“ odvetila som potichu, „ľudia ma celý život podceňovali. Stáva sa to mnohým ženám v korporátnom svete, najmä ak sú atraktívne – chcem tým povedať, ak si atraktívna, tak *určite* nemôžeš byť aj inteligentná, však? Ak k tomu pridáš, že som napoly Ázijčanka a... niektorí ľudia podliehajú stereotypom a majú očakávania, že budem hovoriť potichu a podriaďovať sa. A keď taká *nie som*...“

Pozrela som sa naňho, lebo som chcela vidieť, či ma súdi – alebo ešte horšie, či ma chce upokojiť –, ale zdalo sa, že ho to úprimne zaujalo, dokonca že sa tým zaoberá, takže som pokračovala, nespúšťajúc z neho oči.

„A viem, že pôsobím dojemom, že som sebavedomá, a v mnohých ohľadoch aj som, ale občas spoznám niekoho, kto sa mi skrátka dostane pod kožu. Aktivuje vo mne tú neistotu a ja sa odrazu premením na megapotvoru. Tak to nazýva moja najlepšia kamarátka, môj „režim megapotvory“. Hoci ona má čo hovoriť...“ Bolo to za dlhý čas prvý raz, čo som si na Ali spomenula s láskou.

„V každom prípade, hanbím sa za to, ako som sa správala dnes večer.“ Tvár mu rozžiaril jemný úsmev. „A máš pravdu. Helena je neškodná a mala som vidieť, čo sa ukrýva pod tou maskou. Vraj som v tom dobrá. V tom, že rozumiem ľuďom.“ Práve vo chvíli, keď ma Alistair schytil do náručia a zmocnil sa mojich pier, mi napadlo, že Helena sa veľmi podobá na Kimberly, Pacovu ženu.

K tej myšlienke sa však budem musieť vrátiť inokedy, pretože teraz som bola zaneprázdnená bozkávaním sa so sexi Škótom – takéto nové meno som mu vymyslela, keďže som si začínala zvykať na jeho drdol.

Ten bozk bol veľkolepý – do značnej miery preto, lebo som ho nečakala, ale tiež preto, lebo Alistair *presne* vedel, čo robí. Jedným plynulým pohybom si ma pritiahol k sebe a naše pery sa sotva na chvíľočku od seba oddelili. Potom sa nimi ku mne znova pritisol, pevne a naliehavo, a cezo mňa sa náhle prevalila vlna žiadostivosti.

Mysel' mi zaplavili opojné myšlienky – že zúfalo túžim cítiť jeho pokožku na mojej, že sa musíme presunúť rýchlo dovnútra a že je to obrovský kus chlapa a ja si v jeho náručí pripadáam celkom maličká.

Keď prerušil náš bozk, okamžite mi začala chýbať jeho chuť v ústach. „Jaelee,“ zašepkal mi pri krku. Privinula som sa k nemu bližšie a on mi zatiaľ jemne prechádzal prstami po chrbte. „Nie si iba atraktívna. Si absolútne nádherná.“

Nemohla som si pomôcť a musela som sa zhlboka nadýchnuť. V očiach ma štípali slzy. Nešlo o ten kompliment, ale o to, ako to povedal, akoby videl moje skutočné ja. Mňa. Nie Jaelee, odborníčku na PR. Nie tú Jaelee potvoru. Nie Jaelee zlú dcéru, priateľku, zamestnankyňu.

Mňa.